

Νεανικά Άγκυροβολήματα

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΙΕΡΑΠΥΤΝΗΣ ΚΑΙ ΣΗΤΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΤΕΥΧΟΣ 40ο ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2007

Προλόγισμα

Συνεχίζουμε μετὰ ἀπὸ μικρὴ διακοπὴ τὴ θεματικὴ ἐνότητα ποὺ εἶχαμε ξεκινήσει. Ὑπενθυμίζω ὅτι κεντρικὸ θέμα τῶν τελευταίων τευχῶν τοῦ περιοδικοῦ μας εἶναι ἡ ἀγιότητα - ὡς δομικὸ στοιχεῖο καὶ τρόπος ἔκφρασης τῆς Ἐκκλησίας - καὶ οἱ παραχαράξεις της.

Ὁ λόγος τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ποὺ λέει ὅτι: «πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐξεβλήθησιν εἰς τὸν κόσμον» (Α΄ Ἰω. 4, 1) ἐπαληθεύεται σὺς μέρες μας περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε. Ἡ ἀθέλητη, ἴσως, ἀλλοίωση τῆς ἀγιαστικῆς καὶ, ὡς ἐκ τούτου, θεραπευτικῆς ἀλήθειας τῆς Ἐκκλησίας μοιάζει μὲ τὴ χορήγηση ληγμένων φαρμάκων. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἴμαστε πολὺ

προσεκτικοὶ σὲ ὅ,τι λέμε καὶ πράττομε, δοκιμάζοντας καὶ ἐλέγχοντας ἂν ὁ λόγος καὶ τὰ ἔργα μας ἔχουν τὴ σφραγίδα τῆς ἐκκλησιαστικῆς γνησιότητας.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ σημαντικά, πνευματικά φάρμακα ποὺ χρησιμοποίησε ὁ Χριστὸς γιὰ τὴ θεραπεία τῆς ἀνθρώπινης φύσης εἶναι ἡ ὑπακοή. Ὁ ἴδιος ἔγινε «ὑπήκοος μέχρι θανάτου» (Φιλ. 2, 8) ἀποκαλύπτοντας στὴν ἀνθρωπότητα μέσα ἀπὸ τὸ μυστήριό της

ὑπακοῆς τὸν δρόμο γιὰ τὴν ἐλευθερίαν ἀπὸ τὴ φθορὰ καὶ τὸ θάνατο.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι στὴ διήγηση γιὰ τοὺς πειρασμοὺς τοῦ Χριστοῦ στὴν ἔρημο ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς λέει:

«...και συντελέσας πάντα πειρασμόν ὁ διάβολος ἀπέστη ἀπ’ αὐτοῦ ἄχρι καιροῦ». (Λουκ. 4, 13) Στους τρεῖς, ὅλους κι ὅλους, πειρασμούς τοῦ Χριστοῦ οἱ πατέρες μας διακρίνουν τὴν ἀπαρχὴ κάθε κακίας, κάθε πάθους καὶ ὡς ἔμπειροι γιατροὶ μᾶς ὑποδεικνύουν τὰ ἀνάλογα ἀντίδοτα. Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ σημαντικὰ εἶναι ἡ ὑπακοή.

Ἡ ὑπακοή στὴν ἐκκλησιαστικὴ τῆς ἐκδοχῆ διαφέρει ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ὑπακοή γιατί ἡ πρώτη ἐνεργεῖ θεραπευτικὰ ἐνῶ ἡ δεύτερη ἐξουσιαστικά. Ἡ ἐκμετάλλευση, ὅμως, τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑπακοῆς καὶ ἡ ἀλλοίωσή της δὲν ἀφήνει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νὰ ἐνεργήσει θεραπευτικὰ στοὺς ἀνθρώπους. Ἔλεγε χαρακτηριστικὰ ὁ Γέροντας Παῖσιος: «Βλέπω ἕνα πνεῦμα ποὺ ἐπικρατεῖ σήμερα... ἀντιπατερικό, νὰ μὴ δέχωνται τὸ καλό, τὸ πατερικό, νὰ μὴ ζοῦν δηλαδὴ πατερικά καὶ νὰ ἰσοπεδώνουν τὰ πνευματικὰ ὑψώματα ἐν ὀνόματι τῆς ὑπακοῆς, τῆς

κοπῆς τοῦ θελήματος, καὶ νὰ κάνουν τὰ κοσμικά τους ἀνάλογα θελήματα». (Λόγοι, τ. Α', ἔκδ. Σουρωτῆς, σελ. 79). Ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Γέροντα εἶναι πολύτιμος γιὰ μᾶς γιατί εἶναι λόγος ἀνθρώπου ποὺ πέρασε ἀπὸ τὴν ὑπακοή καὶ ξέρεي νὰ διακρίνει τὴν ἀληθινὴ ὑπακοή ἀπὸ τὶς ἀπομιμήσεις της.

Θέλει τέχνη ἢ ὑπακοή, ὅπως καὶ κάθε τι στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ λειτουργήσει θεραπευτικὰ καὶ νὰ δώσει στὸν πεσμένο ἄνθρωπο ξανά «τὸ πρωτόκτιστον κάλλος». (Μεγάλος Κανόνας) Οἱ τεχνικὲς ἀπομιμήσεις τῆς ὑπακοῆς μόνο προβλήματα δημιουργοῦν καὶ μεγάλα διλήμματα στοὺς ἀνθρώπους. Γιατὶ τὰ ὅρια τῆς ἀληθινῆς ὑπακοῆς ποὺ ἐλευθερώνει καὶ τῆς ψεύτικης ποὺ σκλαβώνει εἶναι δυσδιάκριτα. Τὸ πολὺ εὐαίσθητο θέμα τῆς ὑπακοῆς θὰ προσπαθήσουμε νὰ διερευνήσουμε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

παπα-Νικόλας Ἀλεξάκης

Ἀληθινό καί ψεύτικο στήν ὑπακοή

Ἡ ἀρχή τῆς πώσης τοῦ ἀνθρώπινου γένους ταυτίζεται μέ τήν ἀνυπακοή τῶν πρωτοπλάστων στόν Παράδεισο τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀρχή τῆς ἀνάκαμψης τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τή στιγμή τῆς ὑπακοῆς τῆς Θεοτόκου στή βούληση τοῦ Θεοῦ νά σώσει τόν κόσμο. *«Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατά τό ρῆμα σου».*

Συνεπῶς πάνω στούς ὅρους τῆς ὑπακοῆς καί τῆς ἀνυπακοῆς ἐντοπίζεται ἡ δυνατότητα τοῦ λυτρωμοῦ ἢ τό ἐνδεχόμενο τοῦ χαμοῦ τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

Ἐπακούοντας στό λόγο τοῦ Θεοῦ ξαναβρίσκουμε τούς φυσικούς κανόνες πού εἶναι πλασμένη νά λειτουργεῖ ἡ ὑπαρξή μας καί κατά συνέπεια ἐξυγιαίνεται ἡ προσωπικότητά μας. Ἀντιθέτως μέ τήν αὐτονόμηση τῆς θέλησής μας ἀπό τή θέληση τοῦ δημιουργοῦ μας, εἰσβάλλουν στό «εἶναι» μας νόμοι *«ἀντιστρατευόμενοι τόν νόμο τοῦ νοός μας»*, ὁπότε ἀπειλεῖται ἡ φυσική λειτουργία τοῦ προσώπου μας. Ὅσο τό αὐτοκίνητο *«ὑποτάσσεται»* στή φύση του καί δέχεται βενζίνη στά σπλάχνα του, λειτουργεῖ καί κινεῖται ὁμαλά. Ἄν ὅμως ὑποθέσουμε ὅτι θά ἀντιστρατευεῖ τίς προδιαγραφές τοῦ κατασκευαστή του καί θά θελήσει νερό ἢ ὅ,τι ἄλλο γιά νά ζήσει μ' ἕναν ἄλλο τρόπο, τότε παύει νά ὑπάρχει καί νά εἶναι αὐτό γιά τό ὅποιο κατασκευάστηκε.

Συνεπῶς ἡ ὑπακοή καί ἡ ἀνυπακοή

δέν συνιστοῦν ὅρους νομικούς πού ἐπιβάλλει ὁ Θεός στή ζωή μας γιά νά τή φορτώσει μέ ἀνούσιες ἐντολές, ἀλλά χαράσσουν τά ὅρια τῆς ἀληθινῆς ὑπαρξῆς μας γιά νά προστατευθεῖ καί νά διασωθεῖ ἀπό τήν ἀπειλή τοῦ θανάτου καί τῆς φθορᾶς.

Οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ εἶναι δεῖκτες ζωῆς καί ὄχι βεβαίως φορτία δυσβάστακτα, ὅπως ἐκ πρώτης ὄψεως ἴσως φαίνονται. *«Ὁ γάρ ζυγός μου Χριστός καί τό φορτίον μου ἔλαφρόν ἐστι».*

Βεβαίως ὁ παλαιός καί φθαρμένος ἔσω ἄνθρωπος, αἰσθανόμενος ὅτι ἀπειλεῖται καί κινδυνεύει, ὀχυρώνεται στό κάστρο του λογιζόμενος ὡς καταπίεση τό χρηστό βάρος τοῦ Κυρίου. Μά καί ὁ ἀσθενής συχνά ἀντιστέκεται στή φροντίδα τοῦ γιατροῦ καί τή χορήγηση τῶν φαρμάκων θεωρώντας τα ἐνοχλητικά καί πικρά. Ὅμως εἶναι σαφές ὅτι αὐτό ἀποτελεῖ διαστρέβλωση τῆς ἀλήθειας γιά τήν αἰτία τοῦ πόνου καί τῆς ἀρρώστιας.

Ἐπομένως ἡ ὑπακοή στό Θεό δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἡ ἔνταξη τοῦ ἀνθρώπου σ' ἕνα πρόγραμμα θεραπευτικῆς ἀγωγῆς καί ἄρα ἐπίπονης -συχνά καί ἐπώδυνης- διαδικασίας, πού ἐνδεχομένως νά ἀπαιτήσῃ καί ριζική *«μεταμόσχευση»* ὀργάνων τοῦ πνευματικοῦ μας ὀργανισμοῦ.

Ἀπαραίτητη προϋπόθεση τῆς εὐθυγράμμισής μας στίς ράγες τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ συνεχῆς διά τοῦ πνευματικοῦ

ἀγώνα ἔλεγχος τῶν βαθύτατων, καί πολλές φορές δυσδιάκριτων καί ἄρα ἐπιβλαβέστατων, ἐγώϊστικῶν μας τάσεων. Ἡ διαρκής ἄρση τοῦ ἐγώϊσμοῦ εἶναι τό ἰσόβιο ἀγώνισμά μας μέσα ἀπό τό ὁποῖο θά μάθουμε νά ἀκοῦμε, νά ὑπακοῦμε καί νά ὑποτασσόμαστε ἐν ἀγαλλιάσει στό Θεό καί στούς ἀδελφούς.

Στό σημεῖο αὐτό εἶναι ἀνάγκη νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι ἡ ὑπακοή στό Χριστό καί τό Εὐαγγέλιό του, γιά νά εἶναι γνήσια καί ἀληθινή, πρέπει νά συνυπάρχει καί νά συνυφαίνεται με τό «ὑποτασσόμενοι ἀλλήλοις ἐν φόβῳ Χριστοῦ». Ἀπ' αὐτό θά σᾶς καταλάβω ἂν εἴστε μαθητές μου, λέει ὁ Κύριος, ἐάν «ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» καί ἀγάπη

χωρίς ταπείνωση καί ὑπακοή δέν ὑπάρχει.

Καί τό «ὑποτασσόμενοι ἀλλήλοις» δέν ἐξαιρεῖ κανέναν, ὅποιος κι ἂν εἶναι. Ἰδιαίτερα δέ προηγούνται σ' αὐτό ὅσοι φέρουν ἐξουσία, ὅπως μᾶς φανέρωσε ὁ πρῶτος Βασιλέας καί Δεσπότης μέ τήν ὑπέροχη πράξη τοῦ Ἱεροῦ Νιπηῆρα. Γονεῖς, δάσκαλοι, ἄρχοντες, ἱερεῖς δέν δικαιούνται μόνο τήν ἀποδοχή, τό σεβασμό, καί τήν ὑπακοή, ἀλλά κυρίως ὀφείλουν στούς ὑποτακτικούς τους. Ἡ ἴδια ἢ μέγιστη βασιλίσσα τῶν οὐρανῶν, ἡ Παναγία μας, φέρει ἓνα ὄνομα πού τῆς

περιποιεῖ ἰδιαίτερη τιμή καί δόξα καί καυχίεται γι' αὐτό. Τήν ὀνομάζουμε «Γοργοῦπήκοο», φανερώνοντας ἔτσι τό πνεῦμα τῆς ταπείνωσης καί τῆς ὑπακοῆς της στά κατά Θεόν θελήματα τῶν ἀνθρώπων.

Καί ἐδῶ ἀκριβῶς θά μείνουμε σ' αὐτό τό «κατά Θεόν», γιατί ἔχουμε τήν αἴσθησι ὅτι συχνά πληγώνεται καί ἀκυρώνεται στίς στάσεις ὀρισμένων ἀνθρώπων πού προβάλλουν ὡς θέλημα τοῦ Θεοῦ τό δικό

τους ἐμπαθές θέλημα, ἢ ντύνουν ἐπιμελῶς μέ τό ἔνδυμα τοῦ σωστοῦ καί τοῦ πρέποντος τίς δικές τούς ἐγώϊστικές ἐπιθυμίες, τίς ὁποῖες προσπαθοῦν νά «περάσουν» στούς ἄλλους. Τότε θά πρέπει νά ἰσχύσει τό «πειθαρχεῖν Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις».

Ἐάν δέν ἐπιχειρήσουμε τήν αὐτογνωσία στό βάθος τοῦ εἶναι μας καί νά ἐντοπίσουμε τόν ἐθχρό πού κρύβεται μέσα μας, νά διαγνώσουμε τά κίνητρα πού ὑπάρχουν στό ὑποσυνείδητο ἢ τό ἀσυνείδητό μας, τότε δέ θά μπορέσουμε ποτέ νά ἀναπτύξουμε καί νά καλλιεργήσουμε ἀληθινές σχέσεις μέ τόν ἑαυτό μας, τούς ἄλλους καί τό Θεό καί πολύ περισσότερο νά ὀδηγήσουμε ἐκείνους γιά τούς ὁποίους ταχθήκαμε νά καθοδηγοῦμε. Τό ἀκόμη χειρότερο εἶναι ἐάν συνειδητά ἔχουμε σκοπιμότητες καί

προσπαθοῦμε νά τίς πετύχουμε ἐκμεταλλεούμενοι τήν ἀγαθή προαίρεση καί ὑπακοή ἀνυποψίαστων προσώπων. Ὅταν ὁμῶς τό φῶς φανερώσει αὐτά πού ἔκρυβε τό σκοτάδι, τότε θά δρέψουμε ὡς καρπούς πικρούς τήν ἀπόρριψη καί τήν ἀνυποληψία, καί κατ' ἐπέκταση τήν ἀπόρριψη ἀπό τούς ἀπέναντί μας τῶν πιστευμάτων πού ὑποκρινόμασταν ὅτι ὑπηρετούσαμε. Δέν μπορούμε νά παίζουμε μέ τήν προσωπικότητα καί

τήν ἐλευθερία τῶν ἀνθρώπων πού ὁ Θεός μᾶς ἐμπιστεύεται σέ διάφορα ἐπίπεδα, ἀλλά θά πρέπει νά εἰσερχόμαστε «ἀνυπόδητοι» στόν ἱερό χῶρο τῆς ψυχῆς τους, σεβόμενοι ὅλα ὅσα σέβεται καί ὁ Θεός στά

πρόσωπά μας. Σ' ὅλους τούς «μικρούς» τοῦ κόσμου τούτου, ὀφείλουμε νά θυσιάσουμε τόν ἑαυτό μας ἐν παντί καιρῷ καί τόπῳ προσβλέποντας στή μοναδική θυσία τοῦ Θεοῦ τῆς ὑπακοῆς καί τῆς ἀγάπης.

Ἰδιαιτέρα στούς σύγχρονους καιρούς μας εἶναι πολύ ἐπίφοβο νά δροῦμε ὑπουλα καί πονηρά, κρυφά καί μέ πολιτική, μέ διφορούμενα καί μισόλογα ἀπέναντι κυρίως σέ νέα παιδιά. Ὁ νέος ἄνθρωπος εἶναι ἀληθινός καί εὐθύς καί ζητᾷ ἀληθινά καί καθαρά λόγια καί ἔργα πού θά ἐμπνέουν καί θά ἐκπέ-

μπουν τό ἄρωμα τοῦ ἀληθινοῦ ἐνδιαφέροντος καί τῆς ἀγάπης. Τότε εἶναι δυνατόν ὄχι ἀπλῶς νά ἀκούσουν ἢ νά ὑπακούσουν, ἀλλά νά ἀνοίξουν τίς καρδιές τους καί νά ἀκουμπήσουν πάνω μας ὅ,τι πιό ἱερό καί πονεμένο κρύβουν μέσα τους. Καί τότε συντελεῖται τό μέγιστο θαῦμα τῆς ζωῆς στίς ψυχές πολλῶν ἀδικημένων καί ἀγνοημένων τοῦ καιροῦ μας: Δηλαδή νά ἀνοιχθοῦν παράθυρα ἐλπίδας στά μάτια τους καί

νά δοῦν τό φῶς τό ἀληθινό πού δέν ἐκτυφλώνει, ἀλλά σώζει.

Ἀντίθετα, ἐάν ζητήσουμε ἢ ἀπαιτήσουμε μονόπλευρα σεβασμό καί de facto ὑπακοή καί ἀποδοχή ἔμμεσα, τότε

μπορεῖ νά ἔχουμε χάσει γιά πάντα τήν καθαρή, φωτοβόλα καί ἐλπιδοφόρα ματιά τῆς γῆς μας πού εἶναι οἱ νέες γενιές τῶν ἀνθρώπων.

«Μᾶς λέτε συχνά νά κάνουμε αὐτά πού ἐσεῖς οἱ παπᾶδες μέ τή ζωή σας ἐμπαίζετε. Δέν μπορῶ καί δέ θέλω πιά νά πάω στήν Ἐκκλησία». Αὐτή τήν ἴσως ἀπόλυτη, ἀλλά ἐνδεχομένως καί ἐνδιαφέρουσα καί ἀποκαλυπτική φωνή τοῦ μαθητῆ τοῦ Λυκείου πῶς μπορούμε νά τήν προσπεράσουμε ἀδιάφορα;

π. Θεολόγος Καλαφατάκης

Νά μιλήσω γιά τήν ύπακοή νά μιλήσω γιά τήν ύπακοή

Νά μιλήσω γιά τήν ύπακοή νά μιλήσω γιά τήν ύπακοή! Μόνο πού θά πρέπει νά μιλήσω χαμηλόφωνα μήν τύχει καί μ' ἀκούσει κανείς. Μήν τύχει καί μ' ἀκούσουν καί μέ ὀδηγήσουν σέ δημόσια διαπόμπευση. «Νά την ἤ σκοταδίστρια», «νά την ἤ ὀπισθοδρομική», «δεῖτε μιά ὑποτακτική».

Στούς καιρούς τῆς Μεγάλης Ἀπελευθέρωσης ἡ ἐλευθερία διώκεται. Ἴσως θά πρέπει ν' ἀρχίσουμε νά

χρησιμοποιοῦμε
σ υ ν ἡ μ α τ α :
«Γεροντικό ἔχεις
διαβάσει;».

« Ν α ί » .
Παρασύνθημα;
«Ἐχω διαβάσει
Κ λ ί μ α κ α » .
Ἐπειτα νά μιλάμε
γιά ἰκείνη. Στήν
ἐποχή τῶν
Ἑπερανθρώπων
κάθε «ὑπό» εἶναι ὑποπτο.

Παρ' ὅλα αὐτά -καί δίχως νά θέλω νά ἀπογοητεύσω τούς θιασῶτες τῆς νέας κοσμικῆς τάξεως- πρέπει νά ὁμολογήσω πώς ἡ ύπακοή δέν ἔχει νά κάνει μέ σχέσεις ἐξουσίας. Δέν ἐπιβάλλει κάποιος ἰσχυρότερος τό θέλημά του σ' ἕναν ἀσθενέστερο. Ὅχι, δέν συμβαίνει αὐτό. Ἐχουμε ἀπλά ἕναν καί μοναδικό ἄνθρωπο πού συνειδητά ἀπαρνιέται ἐπιθυμίες, ὄνειρα, προσδοκίες, συνήθειες...

Βέβαια, ἡ λογική θά πεί: καλά, νά τό κάνει αὐτό στά χρόνια πού γράφτηκε τό Γεροντικό, καί εἶναι, τελospάντων, μιά μακρινή (μακρυά κι ἀγαπημένη) ἐποχή. Στόν 21ο αἰῶνα πού ἔχουμε τίς ὀθόνες πλάσμα, τά mojitos, τό internet γιατί; Ἡ μόνη λογική ἐξήγηση πού μπορῶ νά δώσω κι ἐγώ ἀκόμη, εἶναι ὅτι ὁ παραπάνω ἄνθρωπος θά ἔναι ἡ ψυχασθενής ἢ ἐρωτευμένος. Ἄς ἐξετάσουμε ἀμφότερες τίς περιπτώσεις.

«Σκλάβος σου γιά πάντα θά' μαι»² λέει ἕνα τραγούδι· κι ὄχι μόνο ἕνα. Θά εἶχε ἐνδιαφέρον, νομίζω, νά συγκεντρώσει κάποιος ὅλα αὐτά τά τραγούδια πού μιλοῦν γιά τούτη τήν ἐρωτική ἐθελοδοουλεία. Θά π ρ ο ἔ κ υ π τ α ν

εὔγλωττα συμπεράσματα. Ἄλλωστε καί ἡ ἐμπειρία τό λέει, δέν εἶναι κἄν ἀπαραίτητη μιά τέτοια ἔρευνα. Ποιός ἀπό τούς ἀπανταχοῦ ἐρωτευμένους τῆς οἰκουμένης θ' ἀρνιόταν ἢ θά διαφωνοῦσε σέ κάτι μέ τό ἀγαπημένο του πρόσωπο; «Ἡ ἐπιθυμία σου ἐπιθυμία μου» δέν θά ἔλεγε «καί ἡ γνώμη σου δική μου, κι ὅσο γιά διαταγές, δῶσε ὅσες θές, σύν πέντε».

Τόν ἀληθινά ἐρωτευμένο δέν τόν νοιάζει τίποτε ἄλλο, παρά νά βρεθεῖ στήν

ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου. Ὅλα τ' ἄλλα περιττά. Τά εἶπαμε: ἐπιθυμίες, ἰδεολογίες, ἀνάγκες. Ἐκμηδενίζονται, χάνονται τήν ὥρα πού πλησιάζει τό ὑποκείμενο τοῦ πόθου του, τήν ὥρα πού παραλυμένος ἀπό ἀγάπη ἀναφωνεῖ «*τετρωμένος ἀγάπης ἐγώ εἰμί*»³.

Ἡ γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, ἡ ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου. Κι ἂν ὁ ἀγαπημένος πεῖ, κλεῖσε τά μάτια, ἄπλωσε τά χέρια κι ἀφέσου, πέτα σάν τό πουλί κι ἔλα στήν ἀγκαλιά μου, πέσε κι ἐγώ θά σέ πιάσω, τότε ὁ ἐρωτευμένος ἀφήνεται νά πέσει. Κι ἂν βρῖσκεται στήν ὑψηλότερη βουνοκορφή;

Ἄς βρῖσκεται, θά πέσει.

Ἐλεύθερη πώση γιατί γνωρίζει πώς Ἐκεῖνος, ὁ λατρευτός του, οὔτε μιά τρίχα δική του ἀγαπημένη Του δέ θ' ἀφήσει νά χαθεῖ.

Παίζει. Παίζουν παιχνίδια ἀγάπης. «Μ' ἐμπιστεύεσαι; Πέσε καί θά σέ πιάσω»; «Θά μέ πιάσεις; Μπορεῖς;». Συμβαίνει ἔτσι καί μέ τά μικρά παιδιά: τά κρατοῦν οἱ μεγάλοι στήν «ποδιά» τους κι ἐκεῖνα γέρνουν πρός τά πίσω, γυρνώντας τό κεφαλάκι ἀνάποδα μέχρι νά φτάσουν χαμηλά, χαμηλά. Ἐπειτα, τά σηκώνουν οἱ δικοί τους ὄρθια καί κεῖνα ξεκαρδισμένα σά γέλια ζητοῦν πάλι νά κάμουν τό ἴδιο. Χαίρονται πού βλέπουν τόν κόσμο ἀνάποδα ἀφημένα σέ ἀγαπημένα καί δυνατά χέρια.

Νιώθουν ελεύθερα κι ασφαλή. Γνωρίζουν καλά τὰ παιδιά τούς κανόνες τῆς ἀνεμελιᾶς.

Κάτι ἄλλο συμβαίνει μέ τούς μεγάλους. Ὅχι ὅλους, μέ κάποιους. Εἶναι γεμάτοι ἀνασφάλειες καί ἄγχη τόσα πολλά πού μπαίνουν εὐκόλα στόν πειρασμό νά δραπετεύσουν πρός τήν «ἀπελευθέρωση». Νά δραπετεύσουν ἀπό μιὰ ζωή πού φαντάζει δύσκολη καί τρομακτική καί πού ἀνομολόγητα τῆ μ ι σ ο ὦ ν .

Κατασκευάζουν ψεύτικους κόσμους καί ζοῦν σ' αὐτούς ὡς πρωταγωνιστές. Παίζουν τόν ρόλο τοῦ «ἐρωτευμένου» ἢ τοῦ «καλοῦ», τοῦ «δυνατοῦ», ἢ τοῦ «πράου».

Φαντάζονται ὅτι ἀγαποῦν, μά ἀγαποῦν μόνο τόν ἑαυτό τους.

Πανικόβλητοι μπροστά στήν ἐνηλικίωση καί στήν ἀληθινή ζωή ἀρνοῦνται νά «δουλέψουν» λίγο μέ τόν ἑαυτό τους μήν τυχόν ἀποκαλυφθεῖ ἡ ἀλήθεια πού βαθιά ἀποστρέφονται. Ἔτσι καί τύχει νά εἶναι τοῦ γούστου τους ἡ Ὁρθοδοξία, ὑποτάσσονται σέ γέροντα χρησιμοποιώντας τον σάν ἄλλοθι, γιά νά ἱκανοποιοῦν ἔπειτα ἀνενόχλητοι τόν ἀνώμαλο ψυχισμό τους. Στό πνεῦμα πάντα τῆς Μεγάλης Ἀπελευθέρωσης, ἐλεύθεροι μέσ στό ψέμα, εὐτυχεῖς, ἀφοῦ ζοῦν μακριά ἀπ' τήν «σκληρή» καί «καταπιεστική» ἀλήθεια.

Ἔχουμε λοιπόν φτάσει αἰσίως καί στόν ἀντίποδα τοῦ ἔρωτα, τήν ψυχασθένεια. Μά ὅπως λέει κι ἓνα ἄλλο τραγούδι (μιᾶς καί πιάσαμε τὰ τραγούδια) «κι ἂν ἔφτασε τό βράδυ κι ὁ ἔρωτας ἀργεῖ, τό πιό βαθύ σκοτάδι εἶναι πρίν τήν αὐγή»⁴.

Γιά ὅλους ἐμᾶς τούς καταδικασμένους ψυχασθενεῖς ὑπάρχει ἐλπίδα. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἐλπίδα. Μᾶς χάρισε τήν Ἐκκλησία γιά νά θεραπευτοῦμε καί ἡ

Ἐκκλησία μᾶς ἐξασφάλισε τὰ καλύτερα γιαιτρικά.

Θά μπορούσε νά διατυπωθεῖ καί ὡς αἴνιγμα «κάνοντάς την θεραπεύεσαι, μά γιά νά τήν κάνεις πρέπει νά θεραπευτεῖς». Ποιά εἶναι ἡ λύση;

Ὅταν καταφέρουμε νά σπάσουμε τίς ἀλυσίδες πού μᾶς κρατοῦν δέσμιους, ὅταν διώξουμε τόν ἀληθινό τύραννο τό «ἐγώ» μας, τότε νομίζω θά συναντήσουμε τήν ἡρωϊκή ὑπακοή καί θά ἀλληλοχαιρετηθοῦμε στρατιωτικά.

Μαρία Βεργιάκη

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ:

1. Γ. Σεφέρης, *Ἡμερ. Καταστρώματος Β'*, «Νά μιλήσω γιά ἥρωες νά μιλήσω γιά ἥρωες».
2. Πιθανολογῶ ὅτι τό λέει ὁ Β. Γερμανός.
3. Ἕσμη Ἕσμάτων, 5ο κεφάλαιο, 8ος στίχος.
4. Τοῦτο τό τραγούδι βρίσκεται σέ δίσκο τοῦ Σ. Μάλαμα.